

тапхлитъ.... Въ свирѣпата си злоба, като дращятъ земята, на мѣстото на боятъ пълзятъ раненитѣ.... Умирающитѣ, като са подиматъ на рѣцѣ, викатъ „ура“ като изхвърлятъ въ този прѣдесмъртний викъ послѣднитѣ отблясвания на угасающитѣ животъ. Вече на щикветѣ червени рѣзки.... кръвта тече по желѣзата на пушкитѣ, кръвъ на рѣцѣтъ, на лицата.... Не можешъ да разберешъ, гдѣ е своята, гдѣ е чуждата.... Немоощнитѣ, безстрашливѣ Харабовѣ, неузнаваемѣ: израснѣлъ, главата привързана назадъ, гласа звучи съ металически ноти; ржката така са хванѣла за саблята, щото, почти като че са чуни, са впила всичката ржкоятка; той бодро, смѣло и стройно води своитѣ; Партеневъ не остава назадъ отъ него. На стареца са почуди Балаклава.... Малаховата могила, като жива израствѣ прѣдъ очитѣ му. Наномни си той тогавашната тѣга на прѣдаването слѣдъ послѣднитѣ бой и прѣсекнѣто хвърля своето „ура“ право въ лицата на враговетѣ, които вече стояхъ на валоветѣ, вече съвсѣмъ покрити съ щикове. Въ егзестивната са масса са распръснува картечъ, като расчиства улицата.... И въ тѣзи промежутки спущатъ са нови бойци.... А изъ долчината са подиматъ нови и нови облаци. Младитѣ господинѣ тоже вспомни старото, улови пушката за желѣзото и отваря на себе си пѣтъ съ прикладѣтъ.

— Аллахъ, Аллахъ! тѣй сѣщо побѣсняло са носѣ отъ валоветѣ.... Нѣкакѣвъ си молла, въ зелена чалма и зеленъ халатъ искокнѣ на самнитѣ брустверѣ и произнася отъ тамъ проклятията си.... Партеневъ го простря на земята и замирающето „Алла“ пакъ са подкача отъ обреченнатѣ на смъртъ табори.

— Още усилие, дѣца, — слѣдъ мене!....

Скобелевъ са спуснува на насипѣтъ на редутѣтъ, спуща са отъ тамъ надолу, вдига са пакъ цѣлъ покритъ съ калъ, облѣпенъ отъ нея, и прѣсекнѣто призовава слѣдъ себе си солдатитѣ.... На него лице нѣмаше, нѣщо си черно, кръваво, побѣсняло.... Харабовѣ, Дороновичѣ и Ивовѣ вече на валоветѣ. Раскипява са послѣднитѣ актѣ на тази трагедия, — послѣднитѣ и най ужаснитѣ.... Штиковитѣ бой са вече почнѣ по краищата.... Въ амбразурата отъ кждѣто е топѣтъ, нанослѣдѣкъ, право въ живото мѣсто на гжстата тѣлна, изхвърли картечъ, скокнѣ генералѣтъ.... штикъ на срѣща му, — вече са закачи до грждитѣ.... Но господинѣтъ съ своята пушка тукъ като тукъ. Тяжкитѣ прикладъ съ глухитѣ звукъ срѣща челото на низамитѣ.